Lietas arhīva Nr. CA-0307-19/11
ECLI:LV:ZAT:2019:0520.C73416118.9.S

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
Jelgavā 2019.gada 20.maijā

Zemgales apgabaltiesa
tiesas sēdes priekšsēdētājs tiesnesis Aigars Sniedzītis
tiesnese Anita Misiuna
tiesnese Marianna Terjuhana
ar sekretāri Janu Šakausku
piedaloties prasītāja pilnvarotajai pārstāvei /pers. A/
atbildētāja pārstāvim /pers. B/
izskatīja atklātā tiesas sēdē civillietu /pers. C/ prasībā pret SIA "Levestes dārzs" par daba algas piedziņu un SIA "Levestes dārzs" pretprasībā pret /pers. C/ par darba tiesisko attiecību izbeigšanu sakarā ar SIA "Levestes dārzs" apelācijas sūdzību par Zemgales rajona tiesas 2019.gada 16.janvāra spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] /pers. C/ iesniedzis tiesā prasības pieteikumu pret SIA "Levestes dārzs", kurā lūdz uzlikt par pienākumu atbildētājam izpildīt 2009.gada 1.janvārī noslēgto darba līgumu DL2009/1 ar grozījumiem un pielaist prasītāju pie darbu veikšanas, atzīt, ka prasītāja darba pienākumu veikšanai ir radīta piespiedu dīkstāve no darba devēja puses un izmaksāt prasītājam pielīgto darba algu par laiku no 2017.gada 6.februāra līdz sprieduma spēkā stāšanās dienai par summu 600 *euro* mēnesī pirms nodokļu nomaksas.

Prasība pamatota ar šādiem apstākļiem.

[1.1] Prasītājs ir SIA "Levestes dārzs" dibinātājs un 5 daļu īpašnieks no 1992.gada 1.oktobra. Līdz 2016.gada augustam prasītājs bija valdes loceklis ar paraksta tiesībām pārstāvēt sabiedrību atsevišķi. 2009.gada 1.janvārī prasītājam ar atbildētāju ir pārslēgts rakstisks darba līgums, kuru nav iespējams iesniegt tiesā.

[1.2] Starp pusēm ir darba strīds, kas izriet no darba tiesiskajām attiecībām sakarā ar to, ka atbildētājs nepilda noslēgto darba līgumu, nepielaiž prasītāju pie darba pienākumu veikšanas, prasītāja nopelnīto darba algu par 2016.gadu ir samaksājis 2018.gada 3.augustā.

Prasītājs nav atbrīvots no darba, nav parakstījis nekādus atbrīvošanas vai bezalgas atvaļinājuma piešķiršanas dokumentus, bet strādāt prasītājam nav iespējas. Atbildētājs liedz pildīt darba pienākumus, jo prasītājam ir liegta iespēja iekļūt birojā, kur atrodas darba instrukcijas dokumenti un dators, liegta iespēja telefoniski un elektroniski sazināties ar citām firmām, liegta pieeja informācijai par naudas līdzekļu atlikumu un pieeju tiem, lai varētu izdarīt pirkumus kā sagādnieks. Prasītājs visu šo laiku ir atradies darbā, remontējis darbnīcu telpu, kārtojis noliktavu un veicis tādus darbus, kam nav vajadzīga automašīna, telefons un nauda, bet kopš 2017.gada februāra prasītājam nav aprēķināta darba alga. VSAA izdruka apliecina, ka no 2017.gada janvāra prasītājam darba alga uzrādīta 0,00 *euro*.

[1.3] Laikā, kad atbildētājs ir norādījis ka prasītājs atrodas bezalgas atvaļinājumā, prasītājs ir turpinājis pildīt darba aizsardzības koordinatora darba pienākumus (pielikumā ieraksts žurnālā 21.02.2017.).

[1.4] Prasītājs nav rakstījis iesniegumu bezalgas atvaļinājuma piešķiršanai, ko konstatējusi arī Valsts Darba inspekcijas amatpersona, bet prasītāja rīcībā ir pierādījums, ka tika atbrīvots no darba, ko Darba devējs bija paziņojis arī VID, bet vēlāk šis ieraksts ticis labots un prasītāja darba attiecības turpinās, bet bez iespējas veikt darbu un bez atalgojuma.

[2] Tiesā saņemti atbildētāja paskaidrojumi, kuros norādīts, ka prasību neatzīst.

[3] 2018. gada 11.oktobrī saņemta atbildētāja pretprasība.

Pretprasībā lūgts izbeigt ar tiesas spriedumu darba tiesiskās attiecības ar prasītāju, kuras ir nodibinātas 2009.gada 1.janvārī starp SIA "Levestes dārzs" un /pers. C/.

Pretprasībā norādīti sekojoši argumenti.

[3.1] Starp pusēm 2009.gada 1.janvārī ir noslēgts darba līgums GL2009/1. No darba līguma noslēgšanas brīža prasītājam nekad nav bijis liegts ierasties darbā un veikt savus darba pienākumus, bet prasītājs darba vietā neierodas un ilgstoši darbu neveic.

No darba tiesisko attiecību nodibināšanas līdz 2016.gada oktobrim prasītājs veica darbu SIA "Levestes dārzs" kā sagādnieks. Izmantojot to apstākli, ka prasītājs ir arī firmas līdzīpašnieks, tad prasītājs uz dabu nāca, kad gribēja un no darba devās prom pēc paša vēlēšanās. Faktiski lielāko darba laiku kā arī firmas pamatlīdzekļus prasītājs izmantoja savām personiskajām vajadzībām.

[3.2] Laikā posmā no 2016.gada oktobra līdz 2018.gada 4.martam prasītājs darbu neveica, jo atradās gan bezalgas atvaļinājumā (Darba likuma 153. p. (3) d.) pēc prasītāja iesnieguma, gan arī prasītājam bija darba nespēja.

[3.3] Prasītājam, pēc viņa darba nespējas, darba vietā bija jāierodas 2017.gada 5.martā, bet prasītājs darba vietā nav ieradies, nav veicis darbu.

Šo faktu apliecina tiesai iesniegtas komisijas ziņojums un Darba devējs bija pieprasījis darbiniekam rakstisku paskaidrojumu par neierašanos darba vietā, bet prasītājs uz to nav atbildējis.

Arī Valsts darba inspekcijas aktā ir norādīts, ka, veicot pārbaudi darba vieta, nav konstatēts, ka prasītājs nevarētu veikt darbu savā darba vietā. Šis fakts atbilst īstenībai, jo prasītājam nebija liegts ierasties savā darba vietā un veikt savus pienākumus.

[3.4] Tā kā prasītājs darba vietā neieradās un darbu neveica, kā rezultātā darba devējam nav jāveic samaksa par nepadarītu darbu. Prasītājs ar savām darbībām bez attaisnojoša iemesla būtiski pārkāpis darba līgumu vai noteikto darba kārtību.

[3.5] Prasītājs faktiski pats ar savu darbību ir pārtraucis darba tiesiskās attiecības no 2017.gada 5.marta pēc savas iniciatīvas un būtu tikai loģiski

tās izbeigt ar tiesas spriedumu.

[4.] Tiesā saņemti prasītāja paskaidrojumi par pretprasību, norādot, ka tajā norādītie apstākļi neatbilst patiesībai.

[4.1] Prasītāja darba pienākumos bija sagādnieka, šofera, šofera uz smagās tehnikas treiļa, mehāniķa, darba drošības speciālista pienākumi. Prasītājs nav saņēmis darba līguma uzteikumu no darba devēja puses par darba kavēšanu (Darba likuma 125.p). Prasītājs nav saņēmis darba samaksas aprēķinu (Darba likuma 71.pants), prasītāja darba laiks nav ticis uzskaitīts un darba samaksa nekad nav tikusi atspoguļota darba samaksas paziņojumos, kuri tiktu izsniegti prasītājam kā darba ņēmējam.

Līdz ar to prasītāja neierašanās darbā kā pamats darba tiesisko attiecību izbeigšanai nav pierādīta ar faktiem.

Prasītājs vienmēr ir atradies darba vietā un veicis tos darba pienākumus, kam nav bijusi vajadzīga darba mašīna, degviela, telefons un nauda. Šie darba pienākumu izpildīšanai nepieciešamie līdzekļi (rīki) tika noņemti 2016.gada oktobrī slimības laikā un vairs netika atdoti. Birojam atslēgas tika nomainītas, uz durvīm uzlīmēta uzlīme "slēgts", no biroja telpām darba drošības un citi dokumenti aizvesti.

[4.2] Patiesībai neatbilst minētais fakts, ka no 2017.gada 6.februāra prasītājs atradās bezalgas atvaļinājumā, jo prasībai tika pievienots izkopējums no darba drošības žurnāla, kurā redzams, ka 2017.gada 21.februārī ir veicis darbinieku instruktāžu (pielikumā kopija ar parakstiem). Iesniegumu par bezalgas atvaļinājuma piešķiršanu prasītājs nav parakstījis.

[5] Prasītājs iesniedzis prasības pieteikuma precizējumus, kuros lūdz:

- piedzīt no SIA "Levestes dārzs" kompensāciju par piespiedu dīkstāvi (arī padarīto darbu). Kompensācijas apmēru lūdz noteikt pēc laika darba apmaksas pēc parakstītā 2009.gada 1.janvāra darba līguma DL 2009/1 un vienošanās, t.i. 600,00 *euro* par vienu mēnesi, t.i. laika darba algu par periodu no 2017.gada 6.februāra līdz 2018.gada 1.novembrim, tas ir par 20 mēnešiem un 17 dienām, kas sastāda 12 510 *euro* pirms nodokļu nomaksas.

[5.1] No 2017.gada 6.februāra līdz 2018.gada 1.novembrim ar savām darbībām prasītājs nav pārtraucis darba tiesiskās attiecības, darba līgumā noteikto kārtību prasītājs nevarēja izpildīt /pers. B/ tīši radīto šķēršļu dēļ. Prasītājs turpināja darba attiecības ar tiem līdzekļiem un iespējām, kādas bija viņa rīcībā. Neaprēķinātās un nesaņemtās darba algas dēļ no 2017.gada 6.februāra prasītājs ir zaudējis sociālās garantijas, jo netika maksāti nodokļi, prasītājam nav bijušas iespējas stāties bezdarbniekos.

[6] Ar Zemgales rajona tiesas Tukumā 2018. gada 16.janvāra spriedumu prasība un pretprasība apmierināta.

Tiesa nosprieda:

- izbeigt, pamatojoties uz 2009.gada 1.janvāra un 2014.gada 30.aprīļa Vienošanās par izmaiņām līgumā nodibinātās darba tiesiskās attiecības starp SIA "Levestes dārzs" reģ. Nr. 49203002239, un /pers. C/ ar 2018.gada 31.oktobri (pēdējā darba diena) pēc darbinieka uzteikuma (Darba likuma 100. pants);

- piedzīt no SIA "Levestes dārzs" /pers. C/ labā neizmaksāto darba algu par laika periodu no 2017.gada 16.marta līdz 2018.gada 31.oktobrim 8048,94 *euro* un kompensāciju par neizmantoto atvaļinājumu par laika periodu no 2017.gada 16.marta līdz 2018.gada 31.oktobrim 706,78 *euro*, kopā piedzenot 8755,72 *euro* ;

- piedzīt no SIA „Levestes dārzs" par labu valstij valsts nodevu 572,54 *euro* un ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 3,85 *euro.*

Spriedums pamatots ar sekojošiem argumentiem.

[7] Ievērojot prasības pieteikuma iesniegšanas datumu, kā arī ņemot vērā periodu par kādu lūgts piedzīt darba samaksu, tiesa atzīst, ka prasītājs prasību tiesā cēlis ievērojot likumā noteikto termiņu, likumam atbilstošā veidā izmantojis savas tiesības un nav zaudējis iespēju panākt tiesību aizskāruma novēršanu.

[7.1] No lietas materiāliem redzams, ka 2009. gada 1.janvārī starp SIA „Levestes dārzs" kā darba devēju un /pers. C/ kā darbinieku noslēgts darba līgums Nr.DL2009/1, saskaņā ar kuru prasītājs pieņemts darbā SIA „Levestes dārzs" par sagādnieku un darba aizsardzības koordinatoru, nosakot normāla darba laika 40 stundu darba nedēļu, nosakot darba algu LVL 280 mēnesī pirms nodokļu nomaksas.

Līgumā puses vienojušās, ka darba samaksa tiek izmaksāta vienu reizi mēnesī – līdz katra mēneša 15.datumam, pārskaitot to uz darbinieka norādīto kontu kredītiestādē.

[7.3] 2014.gada 30.aprīlī puses ir noslēgušas Vienošanos par izmaiņām Darba līguma Nr.DL2009/1 darba samaksā un, kurā noteikts, ka ar 2014.gada 1.maiju darbiniekam darba alga ir 600 *euro* mēnesī pirms nodokļu nomaksas (lietas 25.lapa).

[7.4] Lietā nav strīda par to, ka starp pusēm pastāvējušas darba tiesiskas attiecības, kas bija saistītas ar zināmu prasītāja darbību veikšanu atbildētājas interesēs.

[7.5] Lietā nepastāv strīds par darba līguma un tā grozījumu saturu.

[7.6] Lietā ir strīds, ka prasītājs laika periodā no 2017.gada februāra līdz tiesas dienai strādājis SIA "Levestes dārzi" par sagādnieku, bet darba alga nav izmaksāta.

Ar lieta esošo VSAA 2018.gada 27.jūlija izziņu Nr. 18/1502388 pierādīts, ka par laika periodu no 2014.gada maija līdz 2017.gada janvārim prasītājam tika aprēķināta darba alga 600 *euro* , bet no 2017.gada janvāra darba alga nav izmaksāta.

No VSAA 2018.gada 27.jūlija izziņas redzams, ka darba tiesiskās attiecības, kuras uzsāktas 1996.gada 1.janvārī SIA "Levestes dārzs" turpinās, par ko liecina darba attiecību reģistrēšana valsts institūcijā.

[7.7] Lietā ir strīds par darba algas neizmaksāšanu par laika periodu no 2017.gada februāra līdz 2018.gada 1.novembrim 12510 *euro*, kas pienākas prasītājam, jo darba attiecības prasītājam ar atbildētāju nav pārtrauktas.

Prasītājs ir norādījis, ka nav saņēmis no atbildētāja darba algu par nostrādāto laika periodu no 2017.gada februāra līdz tiesas sprieduma spēkā stāšanās brīdim. Atbildētājs šajā lietā nav iesniedzis nekādus pierādījumus, kas pierādītu, ka darba samaksa darbiniekiem būtu izmaksāta vai pastāv kāds likumisks pamats to nedarīt.

Saskaņā ar Civillikuma 1838.pantu, tieši darba devēja pienākums ir pierādīt, ka šāda samaksa būtu izdarīta. Pienākums izmaksāt nolīgto darba algu izriet no Darba likuma 69.panta un Civillikuma 1587.panta.

[7.8] Tiesa neapšauba prasītāja norādīto, ka darbinieks nav saņēmis darba algu. Atbildētāja pārstāvis savus iebildumus prasībai pamato ar to, ka prasītājs nav atradies savā darba vietā, nav pildījis darba pienākumus, nav ievērojis pušu noslēgto darba līgumu, tāpēc darba alga darbiniekam nepienākas.

No prasības pieteikumā norādītā izriet, ka atbildētājai, pēc prasītāja ieskata, pastāv nenokārtota maksājuma saistība pret prasītāju, kas izriet no pušu starpā nodibinātām darba tiesiskajām attiecībām, jo atbildētāja nav izmaksājusi prasītājam darba algu par laika periodu no 2017.gada februāra līdz tiesas dienai.

[7.9] No lietas materiāliem izriet, ka prasītājs no 2017.gada 2.janvāra līdz 2017.gada 12.janvārim un no 2017.gada 6.februāra līdz 2017.gada 5.martam lūdzis piešķirt bezalgas atvaļinājumu, par ko ir informēts atbildētājas pārstāvis /pers. B/, ko apstiprina darba devēja paraksti uz iesniegumiem.

Novērtējot to apstākli, ka iesniegumus rakstījis prasītājs, kam nav iebildis tiesas sēdē, tiesa uzskata, ka prasītājs ir izmantojis bezalgas atvaļinājumus.

[7.10] Tiesa uzskata, ka lietā nav iesniegti pierādījumi par to, ka bezalgas atvaļinājuma piešķiršanu darba devējs ir likumā noteiktā kārtībā noformējis, izdevis rīkojumu, ziņojis VID par atvaļinājuma piešķiršanu, tāču ņemot vērā, ka prasītājs iesniegumus par bezalgas atvaļinājuma piešķiršanu ir rakstījis pašrocīgi un uz tiem ir darba devēja rezolūcija, tiesa pieņem, ka prasītājs atvaļinājumu ir izmantojis. Par dokumentu noformēšanu atbilstoši likuma prasībām atbild iestādes vadītājs.

[7.11] Tiesa uzskata, ka darba alga aprēķināma no 2017.gada 16.marta līdz 2018.gada 31.oktobrim, jo no lietas materiāliem izriet, ka prasītājs no 2017.gada 6.marta līdz 2017.gada 15.martam patvaļīgi darbā nav ieradies par ko 2017.gada 15.martā sastādīts ziņojums par neierašanos darbā, kuru parakstījušas trīs personas.

No lietas materiāliem izriet, ka darba tiesiskās attiecības turpinās, jo darba devējs nav uzteicis prasītājam darba līgumu, ko tiesā savos paskaidrojumos apstiprināja atbildētājas pārstāvis.

[7.12] Ņemot vērā, ka pārkāpums par neierašanos darbā atstāts bez ievērības un darba attiecības likumā noteiktā kārtībā netika pārtrauktas, tiesa aprēķinu par nesamaksāto darba algu rēķina no 2017.gada 16.marta līdz 2018. gada 31.oktobrim 8048,94 *euro*.

[7.13.] Tiesa uzskata, ka atbildētājas iesniegtie dokumenti – 2018.gada 6.aprīļa rīkojums Nr.03/18 par neierašanos darbā (lietas 48.lapa) neatbilst Ministru kabineta noteikumiem Nr.916 "Dokumentu izstrādāšanas un noformēšanas kārtība", kas ir izdoti saskaņā ar Dokumentu juridiskā spēka likuma 8.panta pirmo daļu, kas nosaka, ka dokumentu izstrādāšanas un noformēšanas kārtību nosaka Ministru kabinets (turpmāk Noteikumi Nr.916).

[7.14] Tiesa novērtē to apstākli, ka, neskatoties uz to, ka prasītājs iespējams ir kavējis darbu, likumā noteiktā kārtībā atbildētāja nav rīkojusies, proti, nav sastādīti akti, ar kuriem iepazīstināts darbinieks, darba devējs nav uzteicis prasītājam darba līgumu, ko tiesā savos paskaidrojumos apstiprināja atbildētāja pārstāvis.

Minētie pierādījumi liecina, par atbildētājas negodprātību attiecībā uz darba algas izmaksu un atvaļinājumu piešķiršanu darbiniekam.

[7.15] Lietā nav iegūti pierādījumi, ka atbildētāja būtu izmaksājusi prasītājam pienākošos kompensāciju par neizmantoto atvaļinājumu darba līgumā noteiktajā apmērā.

Pirmās instances tiesa atsaukusies uz Darba likuma 149.panta pirmo un otro daļu, 150.panta pirmo daļu, 149.panta piekto daļu, 137.pantu, 152.panta pirmās daļas 4.punktu,73.pantu, 75.pantu.

[7.16] Lietā nav iegūti pierādījumi, ka prasītājs laika periodā no 2017.gada 1.janvāra līdz 2018.gada 31.oktobrim būtu izmantojis ikgadējo apmaksāto atvaļinājumu, ko paredz Darba likuma 149.panta noteikumi.

Atbilstoši Darba likuma noteikumiem tieši darba devējam ir pienākums pierādīt, ka prasītājam ir ticis piešķirts ikgadējais apmaksātais atvaļinājums, iesniedzot, piemēram, rīkojumu vai pušu vienošanos par atvaļinājuma piešķiršanu, atvaļinājumu grafiku, pierādījumus par vidējās izpeļņas aprēķinu un izmaksu par darbiniekam atrašanās atvaļinājumā laiku. Ikgadējā apmaksātā atvaļinājuma piešķiršanas fakts nav pierādāms ar rīkojumiem, kas nav likumā noteiktā kārtībā iepazīstināts ar darbinieku vai liecinieku liecībām.

[7.17] Tiesa uzskata, ka no atbildētājas prasītāja labā ir piedzenama atvaļinājuma kompensācijas 706,78 *euro* apmērā.

[7.18] Kā tiesa noskaidroja, tad prasītājs bija paudis savu neapmierinātību par darba organizāciju un darba drošības jautājumiem, kas pēc visa spriežot radīja atbildētājas neapmierinātību, un, kas bija par iemeslu prasītāja rīcībai, vēršoties pret atbildētāju ar prasību par darba strīda atrisināšanu.

Bez tam, prasītājs norāda, ka viņa darba pienākumu veikšanai ir radīta piespiedu dīkstāve no darba devēja puses. Tā kā no lietas materiāliem izriet, ka prasītājs ir atradies darba vietā, veicis savus pienākumus, neskatoties uz to, ka starp prasītāju un darba devēju pastāvēja sliktas attiecības un atbildētājs nenodrošināja prasītāju ar darbam nepieciešamiem materiāliem, nav uzskatāms par dīkstāvi.

[7.19] Lietā nav iegūti pierādījumi, ka prasītājs pēc 2017.gada februāra nebūtu veicis darba pienākumus pie atbildētājas, vai bez attaisnojoša iemesla nebūtu ieradies darbā.

No prasītāja paskaidrojumiem izriet, ka darba pienākumus veicis, neskatoties uz to, ka starp pusēm pastāvēja sliktas attiecības un atbildētāja ierobežoja pielaidi darba pienākumu veikšanai. Tajā pašā laikā atbildētāja neveica nekādas darbības, lai izbeigtu darba tiesiskās attiecības ar prasītāju. Atbildētājs nav iesniedzis tiesai pierādījumus par pretējo, tajā skaitā, par likumā noteiktā kārtībā darba attiecību pārtraukšanu (darba līguma izbeigšanu) ar atbildētāju. Minēto apstiprina ieraksts lietā esošā VSAA 2018.gada 27.jūlija izziņa.

No prasītāja paskaidrojumiem iespējams arī secināt, ka viņš arī pats atteicies no šo darba attiecību turpināšanas, par ko liecina lietā esošie uzteikumi.

[7.20] Tiesa uzskata, ka darba tiesiskās attiecības ir izbeidzamas ar tiesas spriedumu, kā to lūdz atbildētāja pretprasībā no 2018.gada 31.oktobra, pamatojoties uz Darba likuma 100.pantu, tas ir, pēc darbinieka uzteikuma.

Tiesa uzskata, ka šāds risinājums atbilst taisnīguma principam, jo darbinieks faktiski vairs nevēlas un faktiski objektīvu apstākļu dēļ nevar strādāt pie darba devēja.

[8.] Apelācijas sūdzību par Zemgales rajona tiesas 2019.gada 16.janvāra spriedumu iesniedza atbildētāja SIA "Levestes dārzs", pārsūdzot spriedumu prasības apmierinātajā daļā, lūdzot prasību noraidīt un lietu izskatīt pēc būtības.

Apelācijas sūdzībā norādīts uz sekojošiem argumentiem.

[8.1] Apelācijas sūdzības iesniedzējs uzskata, ka lietā ir nepareizi konstatēti fakti, nepareizi novērtēti pierādījumi, kā arī sniegts nepareizs lietas apstākļu juridiskais novērtējums.

[8.2] Prasītājam, prasībā norādītajā laikā, nekad nav liegta piekļūšana darba vietai, Prasītāja pienākumos nav ietilpuši pienākumi elektroniski sazināties ar citām firmām un Prasītāja darba pienākumos nekad nav ietilpusi informācijas saņemšanas par naudas līdzekļu atlikumiem un pieeju naudas līdzekļiem. Šādus darba pienākumus prasītājs ir patvaļīgi sev piedēvējis.

Prasītāja norādītajā laikā prasītājs darbu neveica ne darbnīcu telpu remontā, ne noliktavas kārtošanā.

[8.2] Atbildētājs nav pilnvarojis prasītāja bezalgas atvaļinājuma laikā veikt Prasītāju nekādus pienākumus un ieraksts žurnālā 21.02.2017. nevar būt par pierādījumu, ka Prasītājs ir veicis savus darba pienākumus laika posmā 2017.gada 16.marta līdz 2018. gada 31.oktobrim.

[8.3] Prasītājs cēlis prasību 18 mēnešus pēc tam, kas viņa, pēc viņa ieskatā bija liegts turpināt darba pienākumus, kas nepārprotami liecina par prasītāja negodprātību ceļot prasību pēc ievērojama laika perioda, līdz ar to nav ievērots Civillikuma 1.pants.

Darba likuma 59.pants nosaka, ka "darba samaksa ir darbiniekam regulāri izmaksājamā atlīdzība par darbu, kura ietver darba algu un normatīvajos aktos, darba koplīgumānbsp; vai darba līgumā noteiktās piemaksas, kā arī prēmijas un jebkuru cita veida atlīdzību saistībā ar darbu". Tādējādi, ja darbinieks darbu neveic, tad darba devējam par to nav jāveic samaksa.

[8.4] Prasītājam darbā bija jāierodas 06.03.2017., bet prasītājs no 2017.gada 6.marta līdz 2017.gada 15.martam patvaļīgi darbā nav ieradies par ko 2017.gada 15.martā sastādīts ziņojums par neierašanos darbā, kuru parakstījušas trīs personas. Šīs trīs personas šajā laikā veica darba pienākumus pie atbildētāja un tieši piedalījās saimnieciskajā darbībā kā darbinieki.

[8.5] Lietā atrodas Valsts darba inspekcijas pārbaudes akts, kurā ir konstatēti fakti par to, ka veicot pārbaudi - tieši darba devēja daba vietā nav konstatēti fakti, ka Prasītājam būtu liegta pieeja pie saviem darba pienākumiem.

Valsts darba inspekcijas pārbaudes akts un lēmums ir administratīvs dokuments, kurā noskaidrotie fakti jāvērtē kā pierādījumi konkrētajā lietā.

Tieši prasītājs bija tā persona, pēc kuras iniciatīvas Valsts darba inspekcija veica pārbaudi pie darba devēja un tieši darba devēja noteiktajā prasītāja darba vietā. Valsts darba inspekcijas pārbaudes akts un lēmums nav apstrīdēts un tādējādi stājies spēkā.

[8.6] Atbildētājs nav uzteicis darba līgumu. Prasītājam šis fakts nevar būt par pamatu uzskatīt, ka prasītājs būtu veicis darbu laikā, kad prasītājs darba vietā nav ieradies.

[8.7] Darba likuma normas neuzliek obligātu pienākumu darba devējam, tajos gadījumos, kad darbinieks nav ieradies darba vietā un neveic savus darba pienākumus tūlītēji pārtraukt darba tiesiskās attiecības. Ņemot vērā to, ka prasītājs ir arī sabiedrības kapitāla daļas īpašnieks un līdz noteiktam laikam bija arī šīs komercsabiedrības valdes loceklis, atbildētājs arī pēc tam, kad prasītājs nebija ieradies savā darba vietā, sniedzis savus paskaidrojumus par neierašanās iemesliem, neliedza prasītājam ierasties darba vietā.

[8.8] Pirmās instances tiesas viedoklis, ka atbildētāja iesniegtie dokumenti-2018. gada 6.aprīļa rīkojums Nr.03/18 par neierašanos darbā neatbilst MK noteikumiem, nepierāda to, ka prasītājam būtu liegts piedalīties darbā viņa darba vietā.

[8.9] Atbildētājs bija iesniedzis visus Valsts darba inspekcijas pieprasītos dokumentus un pēc to analīzes un uzņēmuma apsekošanas uz vietas kontrolējošai institūcijai nebija nekādu iebildumu pret atbildētāju. Tieši otrādi – kompetenta valsts institūcija bija konstatējusi, ka nav nekādu šķēršļu prasītājam veikt viņa darba pienākumus.

Prasītājs pēc savas būtības nevarēja paust nekādu viedokli par darba organizāciju, jo faktiski līdz 05.03.2017. nodarbojās tikai ar savām personiskajām lietām, izmantojot sabiedrības finanšu līdzekļus, kustamo mantu savās personiskajās interesēs.

Tikai ar prasītāja pārstāvja mutisku apliecinājumu ir konstatēts fakts, ka prasītājs katru dienu no pulksten. 8.00 līdz 17.00 laika posmā no 2017.gada 16.marta līdz 2018. gada 31.oktobrim atradies savā darba vietā un tā kā prasītājs visu laiku atradās savā darba vietā, tad darbinieka dīkstāve nav apstiprinājusies.

[8.9] Šāds tiesas arguments nav loģisks, jo pirmkārt darbinieks(prasītājs) darbā neatradās un savus darba pienākumus neveica, kaut arī viņam tas nebija liegts. Šīs prasītāja rīcības rezultātā nav un nevar būt dīkstāve, bet arī par neizdarītu darbu atbildētājam nav jāveic samaksa.

[9] Prasītāja pārstāve tiesā iesniegusi paskaidrojumus par iesniegto apelācijas sūdzību, uzskatot to par nepamatotu.

[9.1] Atbildētāja kā darba devēja pienākums, atbilstoši Darba likuma 59. un 69.pantā noteiktajam - izmaksāt darba samaksu par visu darba tiesisko attiecību pastāvēšanas laiku, par kuru nav veikta darba samaksas izmaksa un nepastāv kāds no darba likumā minētājiem gadījumiem, kad darba devējs ir tiesīgs neizmaksāt darba algu darba tiesisko attiecību pastāvēšanas laikā.

Darba devējs nav pierādījis savus apgalvojumus, ka prasītājs darbu neesot veicis.

Paskaidrojumos atsaucās uz Darba likuma 101 panta pirmās daļas 1.punktu, otrās un trešās daļas regulējumu.

[9.2] Prasītājs norāda, ka atbildētāja sastādītais komisijas ziņojums, kuras sastāvā ir paša atbildētāja izraudzītās personas, apliecina apstākli, ka prasītājs neesot bijis darba vietā no 06.03.2017.līdz 15.03.2017. Pēc minētā ziņojuma jauns ziņojums nav sastādīts, kā arī darba līgums nav uzteikts, darba tiesiskās attiecības turpinās, kas norāda par atbildētāja velmi turpināt darba tiesiskās attiecības ar prasītāju pēc 2017.gada 15.marta.

[9.3] Minētais apgalvojums, ka prasībā norādītajā laikā prasītājs darbu neveica ir nepierādīts un nepatiess, jo apgalvojums, ka tajā laikā izremontētais bokss bijis iznomāts citai privātai personai ir apmelojums, jo lietas materiālos ir /pers. B/ rakstisks paziņojums par samaksas pieprasīšanu 800 *euro* tieši no Prasītāja, nevis kādas citas personas.

[9.4] Kā pareizi konstatējusi pirmās instances tiesa, prasība ir celta likumā noteiktā prasības noilguma termiņā, kas atbilstoši Darba likuma 31.panta pirmajai daļai nosaka, ka visi prasījumi, kas izriet no darba tiesiskajām attiecībām, noilgst divu gadu laikā, ja likumā nav noteikts īsāks noilguma termiņš.

Prasība tiesā celta pēc 18 mēnešiem, jo vispirms prasītājs rakstījis divas reizes iesniegumus darba inspekcijai, sagaidījis lēmumus, divas reizes uzņēmumu reģistram, sagaidījis atbildes, rakstījis neskaitāmas vēstules /pers. B/, cerot uz situācijas atrisināšanu mierīgā ceļā.

[9.5] Darba devējam nav jāveic samaksa par neveiktu darbu, bet tas ir izvērtējams no skatapunkta vai darba devējs ar pieļaujamiem pierādījumiem ir pierādījis darbinieka neatrašanos darbā un darba neveikšanu par visu darba tiesisko attiecību periodu, par kuru apstrīd savu pienākumu veikt darba samaksu.

[10] Apelācijas instances tiesas sēdē atbildētāja pārstāvis /pers. B/ apelācijas sūdzību uzturēja uz tajā norādītajiem apstākļiem, prasību neatzina.

Apelācijas instances tiesas sēdē prasītāja pilnvarotā pārstāve /pers. A/ prasību uzturēja, apelācijas sūdzību neatzina, uzturēja spēkā paskaidrojumus par iesniegto apelācijas sūdzību.

Motīvu daļa

[11] Izvērtējot pušu paskaidrojumus, noklausoties liecinieka liecību, pārbaudot lietas materiālus un pamatojoties uz apstākļiem, kas nodibināti ar pierādījumiem lietā, Civillietu tiesas kolēģija secina, ka apelācijas instances tiesā izskatāmā /pers. C/ prasība ir apmierināma, savukārt atbildētāja iesniegtā apelācijas sūdzība ir noraidāma.

[11.1] Saskaņā ar Civilprocesa likuma 426.panta pirmo daļu un 430.panta trešo daļu, apelācijas instances tiesa izskata lietu pēc būtības sakarā ar apelācijas sūdzību tādā apjomā, kā lūgts šajā sūdzībā, un nepārbauda pirmās instances tiesas konstatētos faktus, ja tie nav apstrīdēti apelācijas sūdzībā.

Ņemot vērā, ka pirmās instances tiesas spriedums pārsūdzēts daļā, ar kuru nospriests piedzīt no atbildētāja par labu prasītājam neizmaksāto darba algu 8048,94 *euro*, kompensāciju par neizmantoto atvaļinājumu 706,78 *euro*, tiesas izdevumus 576,39 *euro*, pārbaudāmi visi apstākļi un pierādījumi, kas attiecināmi uz naudas piedziņu un tiesas izdevumiem.

Pirmās instances tiesa spriedums par darba tiesisko attiecību izbeigšanos ar 2018.gada 31.oktobri pēc darbinieka uzteikuma starp atbildētāju un prasītāju nav pārsūdzēts, līdz ar to atbilstoši Civilprocesa likuma 203.panta otrajai daļai spriedums šajā daļā stājies likumīgā spēkā.

[11.2] Civilprocesa likuma 432.panta piektā daļa noteic, ja tiesa, izskatot lietu, atzīst, ka zemākās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, tā sprieduma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas zemākās instances tiesas sprieduma argumentācijai. Šādā gadījumā minētā likuma 193.panta piektajā daļā noteiktos apsvērumus sprieduma motīvu daļā var nenorādīt.

Tiesas kolēģija atzīst, ka pirmās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums par neizmaksātās darba algas, kompensācijas par neizmantoto atvaļinājumu piedziņu ir pareizs, lietas faktiskajiem apstākļiem atbilstošs, līdz ar to tiesas kolēģija pilnībā pievienojas šiem pirmās instances tiesas sprieduma motīviem.

Civillietu tiesas kolēģija uzskata, ka apelācijas sūdzībā norādītie argumenti neatspēko pirmās instances tiesas spriedumā izdarītos secinājumus un nedod pamatu noraidīt prasību.

No Civilprocesa likuma 1.pantā ietvertajām personas tiesībām vērsties tiesā savu aizskarto vai apstrīdēto civilo tiesību aizsardzībai, 10.pantā nostiprinātā dispozitivātes principa (procesuālās tiesības puses realizē sacīkstes formā, iesniedzot pierādījumus) un 93.panta pirmajā daļā ietvertā pierādīšanas nastas sadalījuma izdarāmi secinājumi par procesuālo kārtību, kādā tiesa nodrošina lietas izskatīšanu. Proti, tiesas uzdevums ir izvērtēt, vai prasītāja norādītie apstākļi, kas ietilpst pierādīšanas priekšmetā, guvuši apstiprinājumu, un kādas juridiskās sekas piemērojamās materiālo tiesību normas sastāvs saista ar lietas iztiesāšanas gaitā noskaidrotiem faktiem.

Civilprocesa likuma 93.panta pirmā daļa noteic, ka katrai pusei jāpierāda tie fakti, uz kuriem tā pamato savus prasījumus vai iebildumus. Prasītājam

jāpierāda savu prasījumu pamatotība. Atbildētājam jāpierāda savu iebildumu pamatotība. Sasaistot šo likuma normu ar prasījumu par darba algas piedziņunbsp; par nostrādāto laika periodu, ir izdarāms secinājums, ka prasītājam ir jāpierāda viņa tiesības saņemt darba algu. Definējot darba samaksas jēdzienu, Darba likuma 59.pantā noteikts, ka darba samaksa ir (..) atlīdzība par darbu, kas nozīmē tiesības uz darba algu darba līgumā paredzētā darba izpildes gadījumā.

[11.3] Nodibināts, ka prasītājs pieteicis vienu no darba tiesiskajām attiecībām izrietošu prasījumu kā neizmaksātās darba algas laika periodā no 2017.gada 6.februāra līdz tiesas sprieduma spēkā stāšanās dienai piedziņu, kuri Civillietu tiesas kolēģijas ieskatā pakļauti Darba likuma 59., 69.pantā noteiktajam, ka darba devējam ir pienākums izmaksāt darba samaksu.

Ievērojot prasības pieteikuma iesniegšanas datumu, kā arī ņemot vērā periodu par kādu lūgts piedzīt darba samaksu, pirmās instances tiesa pamatoti atzina, ka prasītājs prasību tiesā cēlis, ievērojot likumā noteikto termiņu, likumam atbilstošā veidā izmantojis savas tiesības un nav zaudējis iespēju panākt tiesību aizskāruma novēršanu.

[11.4] Līdz ar to nepamatots ir apelācijas sūdzībā norādītais motīvs par prasītāja negodprātību, ceļo prasību pēc ievērojama laika perioda - 18 mēnešus pēc tam, ka pēc prasītāja ieskata bija liegts turpināt darba pienākumus.

[11.5] No lietas materiāliem redzams, ka 2009.gada 1.janvārī starp SIA "Levestes dārzs" kā darba devēju un /pers. C/ kā darbinieku noslēgts darba līgums Nr.DL2009/1 (lietas 30.-32.lapa), saskaņā ar kuru prasītājs pieņemts darbā SIA "Levestes dārzs" par sagādnieku un darba aizsardzības koordinatoru, nosakot normāla darba laika 40 stundu darba nedēļu, nosakot darba algu LVL 280 mēnesī pirms nodokļu nomaksas.

Saskaņā ar Darba likuma 28.panta pirmo un otro daļu darba devējs un darbinieks savstarpējās darba tiesiskās attiecības nodibina ar darba līgumu. Ar darba līgumu darbinieks uzņemas veikt noteiktu darbu, pakļaujoties noteiktai darba kārtībai un darba devēja rīkojumiem, bet darba devējs - maksāt nolīgto darba samaksu un nodrošināt taisnīgus, drošus un veselībai nekaitīgus darba apstākļus. Darba likuma 28.panta trešajā daļā noteikts, ka darba līgumam piemērojami Civillikuma noteikumi, ciktāl šajā likumā un citos normatīvajos aktos, kas regulē darba tiesiskās attiecības, nav noteikts citādi.

[11.6] 2014.gada 30.aprīlī puses ir noslēgušas Vienošanos par izmaiņām Darba līguma Nr.DL2009/1 darba samaksā un, kurā noteikts, ka ar 2014.gada 1.maiju darbiniekam darba alga ir 600 *euro* mēnesī pirms nodokļu nomaksas (lietas 25.lapa).

[11.7] Lietā nav strīda par to, ka starp pusēm pastāvējušas darba tiesiskās attiecības, kas bija saistītas ar zināmu prasītājas darbību veikšanu atbildētāja interesēs.

[11.8] Lietā nepastāv strīds par darba līguma un tā grozījumu saturu.

[11.9] Lietā ir strīds, ka prasītājs laika periodā no 2017.gada februāra līdz tiesas dienai strādājis SIA "Levestes dārzi" par sagādnieku, bet darba alga nav izmaksāta.

Ar lieta esošo VSAA 2018.gada 27.jūlija izziņu Nr. 18/1502388 pierādīts, ka par laika periodu no 2014.gada maija līdz 2017.gada janvārim prasītājam tika aprēķināta darba alga 600 *euro* , bet no 2017.gada janvāra darba alga nav izmaksāta (lietas 23.lapa).

No VSAA 2018.gada 27.jūlija izziņas redzams, ka darba tiesiskās attiecības, kuras uzsāktas 1996.gada 1.janvārī SIA "Levestes dārzs" turpinājās, par ko liecina darba attiecību reģistrēšana valsts institūcijā.

[11.10] Lietā ir strīds par darba algas neizmaksāšanu par laika periodu no 2017.gada februāra līdz 2018.gada 1.novembrim 12510 *euro*, kas pienākas prasītājam, jo darba attiecības prasītājam ar atbildētāju nav pārtrauktas.

Prasītājs ir norādījis, ka nav saņēmis no atbildētāja darba algu par nostrādāto laika periodu no 2017.gada februāra līdz tiesas sprieduma spēkā stāšanās brīdim. Atbildētājs šajā lietā nav iesniedzis nekādus pierādījumus, kas pierādītu, ka darba samaksa darbiniekiem būtu izmaksāta vai pastāv kāds likumisks pamats to nedarīt.

[11.11] Atbildētājs apelācijas sūdzībā norādījis, ka prasītājs nav atradies savā darba vietā, nav pildījis darba pienākumus, nav ievērojis pušu noslēgto darba līgumu, līdz ar to darba alga nepienākas.

Civillietu tiesas kolēģijas ieskatā šie apgalvojumi nav ticami, jo nav pierādīti, atbildētājs lietā nav iesniedzis pierādījumus, kas pierādītu, ka darba samaksa darbiniekam būtu samaksāta vai pastāv kāds likumisks pamats to nedarīt.

Civillietu tiesas kolēģija atrod par pamatotu norādīt, ka ņemot vērā atbildētāja iebildumus par prasītāja negatīvo attieksmi pret darba pienākumiem, tos atstājis bez ievērības un darba attiecības likumā noteiktā kārtībā netika pārtrauktas, kaut gan kā pareizi norādīts apelācijas sūdzībā Darba likums neuzliek to par obligātu pienākumu. Vienlaicīgi norādāms, ka nepastāvēja ne loģisks, ne finansiāls pamatojums turpināt ar darbinieku darba tiesiskās attiecības gadījumā, ja darbinieks nenāk uz savu darba vietu un nepilda savus darba pienākumus, arī attiecīgi akti par darba kavējumiem netika sastādīti, izņemot 2017.gada 15.marta ziņojumu. Pie tam atbildētājs šādu netipisku situāciju ir saglabājis 18.mēnešu garumā, līdz pat šim brīdim nesniedzot ticamu versiju, kādēļ darba līgums netika uzteikts, ja darbinieks visu strīdus periodu neieradās darbā.

Arī no prasītāja paskaidrojumiem izriet, ka darba pienākumus ir veicis, neskatoties uz to, ka starp pusēm pastāvēja sliktas attiecības, atbildētāja ierobežoja pielaidi darba pienākumu veikšanā, pretēji pierādījumi netika iesniegti.

[11.12] Arī no liecinieka /pers. G/ liecībām, tiesas kolēģija neguva pārliecību, ka prasītājs kavējis darbu, nav pildījis darba pienākumus. Liecinieks liecināja, ka prasītāju pazīst apmēram 20 gadus, nav redzējis prasītāju SIA "Levestes dārzs" birojā vai "boksā", bet nevar apgalvot, ka viņš ir ieradies darbā un strādājis. Darba devējs ir bijis atbildētāja pārstāvis /pers. B/.

Atbildētājs nav izmantojis savas Civilprocesa likuma 74.pantā paredzētās tiesības, iesniedzot tiesai pierādījumus saviem iebildumiem.

[11.13] No lietas materiāliem izriet, ka prasītājs no 2017.gada 2.janvāra līdz 2017.gada 12.janvārim un no 2017.gada 6.februāra līdz 2017.gada 5.martam (lietas 50.-52.lapa) lūdzis piešķirt bezalgas atvaļinājumu, par ko ir informēts atbildētājas pārstāvis /pers. B/, ko apstiprina darba devēja paraksti uz iesniegumiem.

Novērtējot to apstākli, ka iesniegumus rakstījis prasītājs, kam nav iebildis tiesas sēdē, pirmās instances tiesa pamatoti uzskatīja, ka prasītājs ir izmantojis bezalgas atvaļinājumus.

Pušu darba tiesisko attiecību pastāvēšanas laikā atbildētāja nav ievērojusi vairākas Darba likuma normas. Tā Darba likuma 59.pants noteic, ka darba samaksa ir darbiniekam regulāri izmaksājamā atlīdzība par darbu, kura ietver darba algu un normatīvajos aktos, darba koplīgumā vai darba līgumā noteiktās piemaksas, kā arī prēmijas un jebkuru cita veida atlīdzību saistībā ar darbu.

Darba likuma 69.panta 1.-3.punkts noteic, ka darba devējam ir pienākums izmaksāt darba samaksu ne retāk kā divas reizes mēnesī, ja darbinieks un darba devējs nav vienojušies par darba samaksas izmaksu reizi mēnesī. Ja darba samaksas izmaksas laiks nav noligts vai tā aprēķināma par noteiktu laikposmu, darba samaksa atbilstoši paveiktajam darbam izmaksājama pēc darba pabeigšanas vai attiecīgā laikposma beigšanās, bet ne retāk kā reizi mēnesī. Ja darba samaksa izmaksas diena sakrīt ar nedēļas atpūtas dienu vai svētku dienu, darba samaksu izmaksā pirms attiecīgās dienas.

Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāts ir atzinis, ka tiesības saņemt darba samaksu nerada noslēgtais līgums, bet līgumā noteiktā darba izpilde, jo primārais darba līgumā ir padarītais darbs, no kā, atbilstoši Darba likuma 28.pantam un 59.pantam, izriet no darba devēja pienākuma samaksāt par padarīto darbu *(sk. Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Civillietu departamenta 2007.gada 14.februāra spriedumu lietā Nr.SKC-54)*.

Strīdos, kas izriet no darba tiesiskajām attiecībām darbinieks ir uzskatāms par "vājāko" pusi, jo tam salīdzinājumā ar darba devēju ir grūtāk pierādīt

sava prasījuma pamatotību *(Latvijas Republikas Augstākās tiesas Civillietu departamenta 2014.gada 26.septembra sprieduma lietā Nr.SKC-1940/2014 7.punkts)*.

Turklāt saskaņā ar Civillikuma 1838.pantu, ka samaksa izdarīta, jāpierāda tam, kas to apgalvo.

Tomēr, kaut arī prasītājs ir atzīstams par "vājāko pusi" darba tiesiskajās attiecībās, viņš prasības pamatotību ir pierādījis un tiesai nerodas šaubas par prasības pieteikumā minētajiem faktiskajiem apstākļiem lietā.

[11.14] Civillietu tiesas kolēģija pievienojās pirmās instances tiesas spriedumā noteiktajam, ka nesamaksātā darba alga aprēķināma par laika periodu 2017.gada 16.marta līdz 2018.gada 31.oktobrim 8048,94 *euro* apmērā, jo no lietas materiāliem izriet, ka prasītājs no 2017.gada 6.marta līdz 2017.gada 15.martam patvaļīgi darbā nav ieradies par ko 2017.gada 15.martā sastādīts ziņojums par neierašanos darbā (lietas 49.lapa), kuru parakstījušas trīs personas.

[11.15] Lietā nav iegūti pierādījumi, ka Atbildētāja būtu izmaksājusi Prasītājam pienākošos kompensāciju par neizmantoto atvaļinājumu darba līguma noteiktajā apmērā.

[11.16] Lietā nav iegūti pierādījumi, ka prasītājs laika periodā no 2017.gada 1.janvāra līdz 2018.gada 31.oktobrim būtu izmantojis ikgadējo apmaksāto atvaļinājumu, ko paredz Darba likuma 149.panta noteikumi.

Atvaļinājums ir no darba brīvās dienas, kuru skaitu (ilgumu) nosaka likums, citi normatīvie akti, darba koplīgums vai darba līgums.

Saskaņā ar Darba likuma 149.panta pirmo un otro daļu ikvienam darbiniekam ir tiesības uz ikgadējo apmaksāto atvaļinājumu. Darbiniekam un darba devējam vienojoties, ikgadējo apmaksāto atvaļinājumu kārtējā gadā var piešķirt pa daļām, taču viena no atvaļinājuma daļām kārtējā gadā nedrīkst būt īsāka par divām nepārtrauktām kalendāra nedēļām.

Saskaņā ar Darba likuma 150.panta pirmo daļu ikgadējo apmaksāto atvaļinājumu piešķir katru gadu noteiktā laikā saskaņā ar darbinieka un darba devēja vienošanos vai atvaļinājumu grafiku, ko sastāda darba devējs pēc konsultēšanās ar darbinieku pārstāvjiem. Ar atvaļinājumu grafiku un tā grozījumiem iepazīstināmi visi darbinieki, un tam jābūt pieejamam ikvienam darbiniekam.

Darba likuma 149.panta piektajā daļā noteikts, ka ikgadējā apmaksātā atvaļinājuma atlīdzināšana naudā nav pieļaujama, izņemot gadījumus, kad darba tiesiskās attiecības tiek izbeigtas un darbinieks ikgadējo apmaksāto atvaļinājumu nav izmantojis. Darba devējam ir pienākums izmaksāt atlīdzību par visu periodu, par kuru darbinieks nav izmantojis ikgadējo apmaksāto atvaļinājumu.

Civilprocesa likuma 92.panta, 93.panta pirmās daļas, 94.,95.panta izpratnē, lietā nav iegūti pierādījumi, ka, izbeidzot darba tiesiskās attiecības, Atbildētāja būtu izmaksājusi prasītājam pienākošos kompensāciju par neizmantoto atvaļinājumu darba līgumā noteiktajā apmērā, kā to pamatoti atzinusi pirmās instances tiesa.

Pirmās instances tiesa spriedumā ir norādījusi konstatētos faktus un pierādījumus, uz kuriem pamatoti tiesas secinājumi, devusi lietas apstākļiem juridisku novērtējumu, atsaucoties uz atbilstošiem Darba likuma, Civillikuma pantiem, citiem atbilstošiem normatīviem aktiem, pamatoti apmierinot prasību par neizmantotā atvaļinājuma kompensācijas piedziņu kam tiesnešu kolēģija pievienojas.

[11.17] Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka pirmās instances tiesa pamatoti pārsūdzētajā spriedumā noteikusi atbildētājai pienākumu izmaksāt prasītājam kompensāciju par neizmantoto atvaļinājumu 706,78 *euro* apmērā, pievienojoties Zemgales rajona tiesas aprēķinam.

[11.18] Norādāms, ka atbildētāja apelācijas sūdzībā parnbsp; neizmantotā atvaļinājuma kompensācijas piedziņu Zemgales rajona tiesas spriedumā, iebildumus nav izteikusi.

[11.19] Apelācijas sūdzībā norādītie pārējie argumenti nevar ietekmēt pirmās instances tiesas spriedumā norādīto secinājumu un atzinumu pareizību.

[11.20] Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka pirmās instances tiesa pareizi izvērtējusi lietas faktiskos apstākļus un taisījusi pamatotu un likumīgu spriedumu, prasību par atbildētāja pienākumu atlīdzināt neizmaksāto darba algu par laika periodu no 2017.gada 16.marta līdz 2018.gada 31.oktobrim 8048,94 *euro* un kompensāciju par neizmantoto atvaļinājumu par laika periodu no 2017.gada 16.marta līdz 2018.gada 31.oktobrim 706,78 *euro*, kopā piedzenot 8755,72 *euro*.

[11.21] Saskaņā ar Civilprocesa likuma 42.pantu, tiesas izdevumi, ja prasītājs no to samaksāšanas bijis atbrīvots, piespriežami no atbildētāja valsts ienākumos proporcionāli apmierinātajai prasījuma daļai. Prasītājs no tiesas izdevumu samaksas valsts ienākumos atbrīvots atbilstoši Civilprocesa likuma 43.panta pirmās daļas 1.punkta noteikumiem, līdz ar to no atbildētājas piedzenama prasītājas nesamaksātā valsts nodeva un ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi to faktiskajā apmērā.

Ņemot vērā minēto un pamatojoties uz Civilprocesa likuma 34.panta pirmās daļas 1.punkta c) apakšpunktu, 35.panta pirmās daļas 1.punktu no atbildētāja valsts labā par mantiska rakstura prasījumiem piedzenama valsts nodeva 572,54 *euro*.

Atbilstoši Civilprocesa likuma 39.panta pirmās daļas 5.punktam, ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi ir ar tiesas pavēstu un citu tiesas dokumentu piegādāšanu un izsniegšanu saistītie izdevumi. Lietas iztiesāšanas gaitā radušos tiesas izdevumu faktisko apmēru pirmajā instancē 3,85 *euro* apstiprina lietas materiāliem pievienotā uzziņa par ar lietas izskatīšanu saistītajiem izdevumiem (lietas 2.lapa), apelācijas instancē 0,54 *euro* centi (lietas uzziņas lapa). Tādējādi no atbildētājas valsts labā piedzenami ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi 4,39 *euro* apmērā.

[11.22] Saskaņā ar Civilprocesa likuma 195.pantu prasītājam ir atzīstamas tiesības par laika periodu līdz sprieduma izpildei (izsoles noslēguma dienai) saņemt likumiskos 6% gadā no piedzītās, bet nesamaksātās naudas summas.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 204.[1]pantu, tiesa nosaka atbildētājai termiņu sprieduma apmierinātās daļas labprātīgai izpildei, 10 dienu laikā no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Ņemot vērā augstākminēto un pamatojoties uz Civilprocesa likuma 432.-434.pantu Civillietu tiesas kolēģija

nosprieda

/pers. C/ prasību apmierināt.

Piedzīt no SIA "Levestes dārzs", reģistrācijas Nr.49203002239, /pers. C/, personas kods /personas kods/ , labā neizmaksāto darba algu par laika periodu no 2017.gada 16.marta līdz 2018.gada 31.oktobrim 8048,94 *euro* un kompensāciju par neizmantoto atvaļinājumu par laika periodu no 2017.gada 16.marta līdz 2018.gada 31.oktobrim 706,78 *euro*, kopā piedzenot 8755,72 *euro*, samaksu veicot prasītāja norēķinu kontā Nr./konta numurs/, AS SEB banka.

Noteikt /pers. C/tiesības saņemt likumiskos procentus – 6% gadā no piespriestās, bet faktiski nepiedzītas parāda summas par laiku no sprieduma labprātīgās izpildes termiņa notecēšanas dienas līdz sprieduma izpildei vai izsoles noslēguma dienai.

Piedzīt no SIA "Levestes dārzs" reģistrācijas Nr.49203002239, par labu valstij valsts nodevu 572,54 *euro*, kas iemaksājama Valsts kasē, konta Nr.LV55TREL1060190911200, BIC kods TRELLV22, un ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 4,39 *euro*.

Ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi iemaksājami, norādot saņēmēju: Tiesu administrācija NMR 90001672316, saņēmēja iestāde: Valsts kase,

BIC kods TRELLV22, konta Nr.LV51TREL2190458019000, maksājuma mērķī jānorāda ieņēmumu ekonomiskās klasifikācijas kods – 21499, ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi civillietā Nr.C73416118. Veiktā maksājuma apliecinošs dokuments nekavējoties iesniedzams Zemgales apgabaltiesas tiesas kancelejā.

Noteikt termiņu SIA "Levestes dārzs" sprieduma labprātīgai izpildei 10 (desmit) dienu laikā no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Spriedumu var pārsūdzēt kasācijas kārtībā 30 dienu laikā no sprieduma sastādīšanas un pieejamības tiesas kancelejā dienas Latvijas Republikas Senāta Civillietu departamentā, kasācijas sūdzību iesniedzot Zemgales apgabaltiesā.

Spriedums pieejams tiesas kancelejā 2019.gada 20.maijā.

Tiesas sēdes priekšsēdētājs A.Sniedzītis
Tiesnese A.Misiuna
M.Terjuhana